

полусъборенитѣ и необитаеми кѣщи, — уродливото и грозно харо, накичено съ пера, съ парцали и хлопки, излиза изъ незнайното си леговище, обаря по таванитѣ, кача се и слиза по стълбитѣ, отваря и затваря вратитѣ. Бурята събира, разнася и пилѣе шумъ, викове и пѣсни, стонове и въздишки. Колко хора, нечскано събудени въ съня си, плахо се услушватъ и сѣщатъ сърцата си припрѣно да тупатъ! Колко стари жени ставатъ отъ леглото, запалватъ кандилото прѣдъ иконата и смирено и набожно се кръстятъ!

Ако свѣткавицитѣ не го огрѣваха, можеше да се помисли, че селото повече не съществува. Жива душа не се виждаше никждѣ. Но изъ улицата, която водѣше къмъ кѣщата на Вълчана, вървѣха двама души. Стѣп китѣ имъ не се чуваха, не ги лаеха псета, самитѣ тѣ се виждаха, само когато блѣсваше нѣкоя свѣткавица. На главитѣ имъ имаше качулки, вѣтрѣтъ развѣваше политѣ на ямурлуцитѣ имъ. Прѣдъ тѣхъ свѣткавицитѣ затрептѣха по висока каменна ограда, която се стори още по-бѣла изподъ тъмния гжсталакъ на овошкитѣ. Двамата души се спрѣха и прѣдпазливо се затулиха край оградата. Това бѣха Грозданъ и Тачката. Тачката се отдѣли и безшумно, като че на прѣсти, потъна въ мрака. Мина се тѣй доста врѣме. Грозданъ почна неспокойно да се озѣрта, при всѣко блѣсване на свѣткавицитѣ се вираше и се мжчеше да съзре нѣкждѣ Тачката. Най-послѣ той нечакано се показва съвсѣмъ отъ друга страна и все тѣй тихо и наугадешката застана прѣдъ Гроздана.

— Е, какъ е? — прошепна Грозданъ и се наведе къмъ него, за да го чуе.

— Пакъ вардятъ, — недоволно отвѣрна Тачката.

— И тази вечеръ нищо не ще може. Трима сж.

— Трима ли?